

BLUERET

NO. 6 JUNI 1980 — DEN NORSKE FN-STYRKEN I LIBANON

ALLSIDIG MP-TJENESTE I NORBATT

Terrorbomber, kidnappinger og narkotikasaker — Militærpolitiet i Norbatt har hatt en allsidig tjeneste her nede enn militærpolitiet hjemme i Norge vanligvis blir forunt.

Men så bestar da den åtte mann sterke MP – avdelingen også av tre politiskole – utdannede MP'er i tillegg til fem korporaler med norsk MP – utdanning.

Det skjer knapt noe i Norbatt uten at MP blir koplet inn i saken, enten det smeller om natten eller det er manko på kjøretøy.

En god del av tjenesten er rutine: transport — og eskorteroppdrag toppler statistikken. Noe er også kjedsmøllig tjeneste for eksempel å stå vakt over mer eller mindre tilfeldige omreisende kremmere som skal selge is eller kasetter, eller å stå hele dagen i solstek og støvskyer ved grenseovergangen til Israel og bista israelsk grensevakt i sjekken av UNIFILs kjøretøy og personell.

SE SIDE 8-9

Den kanskje mest dramatiske saken MP i Norbatt har etterforsket var terroristbombe – attentatet mot et privat hus i Ebel-Saqi. Mellom 10 og tyve kilo sprengstoff detonerte mot veggen i et hus hvor tre voksne og seks barn lå og sov. Mirakuløst nok ble ingen skadet. Dette er et av de få tilfellene hvor MP har måttet rekviknaskap utenfra – denne gang fra senior Davies i PI-troppen.

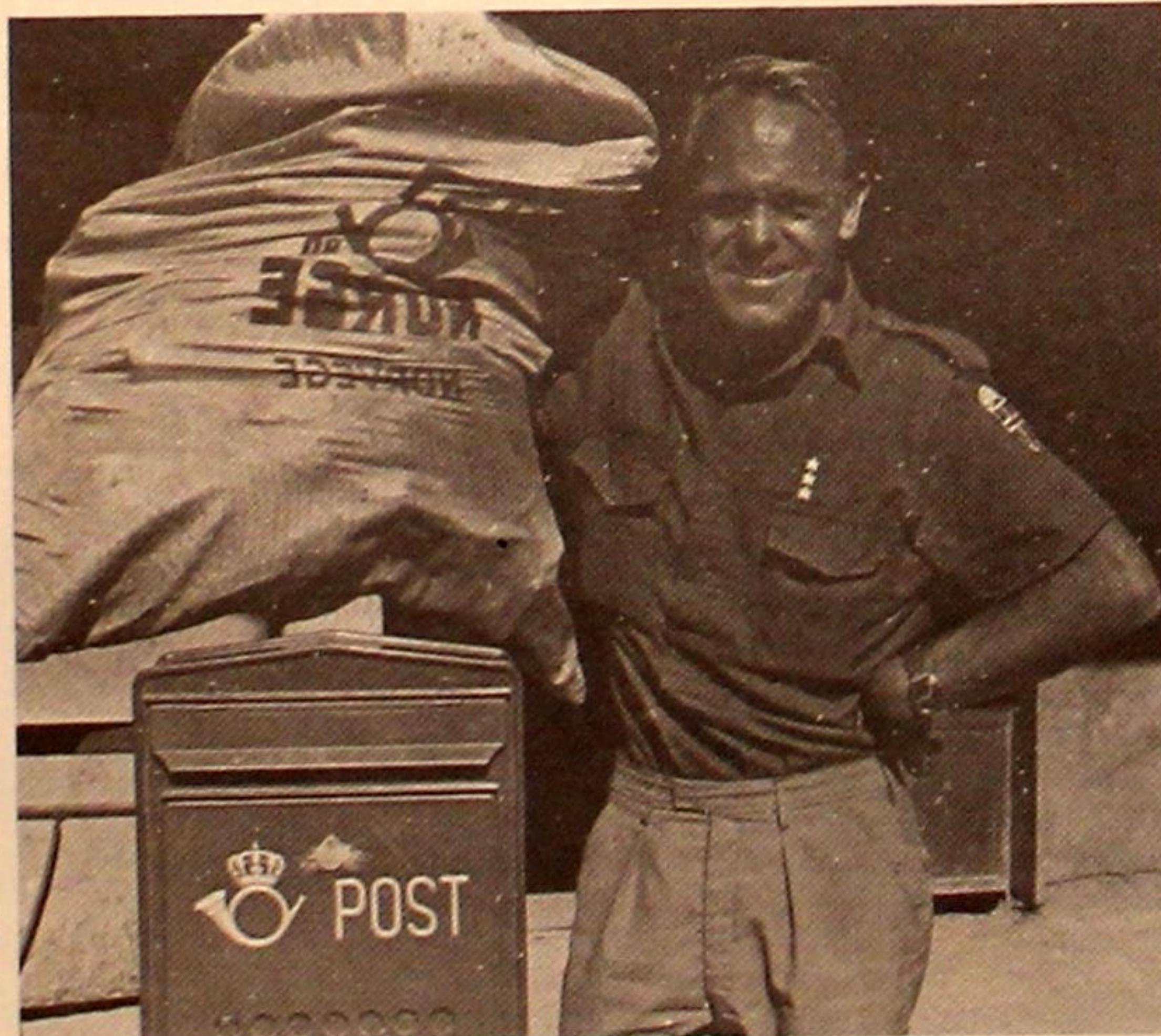
SKRIV BREV HJEM !

— Det går langt flere brev fra Den norske FN-kontingenget til Norge enn FN-gutta får fra slekt og venner hjemme. Likevel klager mange pårørende hjemme over dårlig kontakt. Derfor må parolen bli: skriv oftere hjem, sier feltpostmester Erling Hoem.

Feltpostkontoret Sør-Libanon har trafikk som en liten norsk by. Til tross for at vi har gratis brevforsendelse hjem, når frimerkesalget opp i over 66 000 kroner på en god måned. Det er først og fremst pakkepostportoen som trekker opp.

— Erfaringen viser at kjøret på postkontoret er enormt ved kontingentskifte. Har du kjøpt ting du skal ha med deg hjem, så må dem avgårde med posten i god tid før hjemreise, sier Hoem, som ellers advarer mot å forsøke å sende tax-fritt brennevin hjem gjennom Postverket.

Mer om Feltposttjenesten i Sør-Libanon.

Feltpostmester Erling Hoem, til daglig opplaeringssjef ved Post-kontoret i Kristiansund: — FN-Ola skriver flere brev hjem enn han får hjemmefra.

SE SIDE 16

Midtøstens mest moderne delelager ligger i Tibnine og tilhører selvsagt NORMAINTCOY.

Verkstedkompaniet er med rette stolt av lageret, som både bygningsmessig og innholdsmessig formodentlig er det mest moderne hygg mellom Red Line i nord og grensen mot Israel i sør.

Et artig tilleggspoeng er at delelageret er levert av et norsk firma i konkurransen med internasjonale konserner.

SE SIDE 15

Hodebry for Norbatts tele-sjef:

SUMMETONEN BLIR BORTE I HASBANI

— Hver bidige natt skjer det noe i Hasbani-dalen. Hver kveld når mørket faller på melder Pi-troppen feil på telefon-linjen. Neste morgen, ved soloppgang, er summetonen der igjen — uten at vi har løftet en finger.

Fenrik Knut Jørgen Rønning, 22, fra Steinkjer, klør seg smilende oppgitt i hodet. Sambandsfenriken er sjef for telefon-nettet i Norbatt og har etterhvert vendt seg til å slite med problemer som er ukjente hjemme.

I Norbatt er det 160 kilometer felttelefonlinjer, pluss 50 km toparskabel, som knytter 60 abonnenter sammen. Det er fire vekslere — « sentraler »

— Foruten meg er det et linjelag på 11 mann som delvis vedlikeholder og reparerer telefonnettet, delvis betjener veksleren i Saqi, sier Rønning.

Linjelaget sendes ut ved brudd, og linjebrudd er det hver eneste kveld. Tifeldigheter, sabotasje, geiter som tygger av ledningen — alt holder linjelaget i höyspenn.

— Det går rykter om at vi snart skal få automatveksler i Saqi?

— Det skjer neppe i vår tid. Da må vi skifte ut alle telefonene, og hver abonnent i Saqi får et eget telefonnummer. Men det er på trappene, og kommer nok en gang. Men da er ikke jeg rekak i Norbatt, sier Rønning, som kom nedover i fire'n.

Telefonene i Norbatt er bra. Men de nye norske modellene, de minste hvor du bare trykker på en knapp for å få kontakt med reksler, er sterkt plaget i tordenvær. De irrer i fuktigheten og trafoer og kondensatorer går i ett sett når lynene raser over Sør-Libanons himmel. — Problemet er helt nytt for oss her nede. Hjemme i Norge har det aldri skjedd før.

— Tilbake til summetonen som blir borte i Hasbani-dalen — hva er det egentlig som skjer?

Det er ingen spøk å vaere linjemann i Norbatt. Praktisk talt hver eneste kveld må tre mann rykke ut for å fikse linjebruddet et eller annet sted. Et par ganger i nærheden av H-5 ble det til og med åpnet ild mot dem, men da gutta kjørte fram til Haddad — posten og forklarte sitt aerend, fulgte en av Haddads soldater med dem og påviste linjebruddet de skulle reparere! Fra venstre: Ragnar Persen, Honningsvåg, Anders Hegdal, Baerum og Roar Mathiassen, Hamar.

Fenrik Knut Rønning (til høyre) sammen med Per Tveit, Oslo og Finn Bjerkan, Skjåk, foran Ebel-es-Saqis nye, granatsikre vekslershelter, eller på sivil-norsk: telefonentralen.

— Tja, vi regner med at ringesignalene ikke går igennom på grunn av den

høye fuktigheten. Nå har vi strukket linjen fra Post-huset i Saqi til Kp A i luften.

Men vi har ikke påler til å gjøre det samme til Pi-festningen.

SUPER-VETERANEN I HYGIENE LAGET

A være rekap er en ting, super-veteran noe helt annet. Sersjant Lars F. Vevang i Ebel-es-Saqi er det siste. Når han reiser hjem i juli har han satt litt av en rekord her nede — han har vært med helt fra början påsken 1978.

Han sluttet i en jobb i Wilh. Wilhelmsens supplytjeneste i Skottland for å være med i Sør-Libanon som assisterende veterinær og assisterende hygieneoffiser.

Han begynte i Naqoura, men har vært i Norbatt siden tidlig i 3. kontingent. Når han nå i en alder av 33 år lar seg førtidspensjonere fra Norbatt, er det for å studere til næringsmiddeltekniker hjemme.

— Forskjell på Nordmecoy og Norbatt?

— I Naqoura hadde vi bare hygieneinspeksjon, i Norbatt har vi jo også med dyr å gjøre. Jeg har behandlet alt fra bikkjer til esler. Det eneste vi ikke har vært borti, er kameler. Hovedjobben er selvsagt Hundetroppens kennel. Dessuten reiser vi meget omkring i AO, og får god kontakt med sivilbefolkningen.

— Er du lei FN-tjeneste etter fem kontingenter?

— Det er bare kameler vi ennå ikke har befattet oss med av levende vesener her nede, sier super-veteranen og vet. ass. i fem kontingenter, sersjant Vevang i StKp. Men nå går ferden snart hjemover og til næringsmiddelteknikk-studiene. Er det veterinæren eller næringsmiddelteknikeren i ham som betrakter skilpadden?

— Nei. Kan tenke meg mer FN-tjeneste i et annet land og til en annen tid. Først var jeg også med i DANOR i Gaza, og har mange gode minner derfra. Det var roligere der enn i Norbatt, for her har vi jo krig.

— Men fem kontingenter i Sør-Libanons krigssone er

da i lengste laget?

— Nå begynner jeg å gå litt lei. Men jeg har trivdes utmerket. Ville ikke gått glipp av denne perioden av mitt liv for noen pris. Jeg har lært mye — om dyr, mennesker og meg selv.

— Hvorfor dro du hit ned?

— En blanding av eventyrlyst og ønske om det samnholdet en får i en UNIFIL-styrke. Jeg tjente jo like bra hjemme. Synes det en får igjen her nede er så verdifullt at det i grunnen er vanskelig for et ung, friskt menneske å la være å reise hit, hvis det kan komme fra hjemme.

• FIN AVKJÖLING-DREKTE FRA TUTEN

Krukkene i Rachaya el Fouhar er nå mer aktuelle enn noengang og salget av dem går prima, meldes det fra disse kanter.

I disse solvarme sommerdager, er det fint med en avkjølende drikke, og disse krukkene har den merkelige egenskapen at de, selv stående i sola, holder vannet iskaldt!

Krukken av denne sort har jo vært laget i Krukkebyen gjennom flere hundre for ikke å si tusen år, og interessant er det å følge prosessen innen krukken havner i ovnen til brenning.

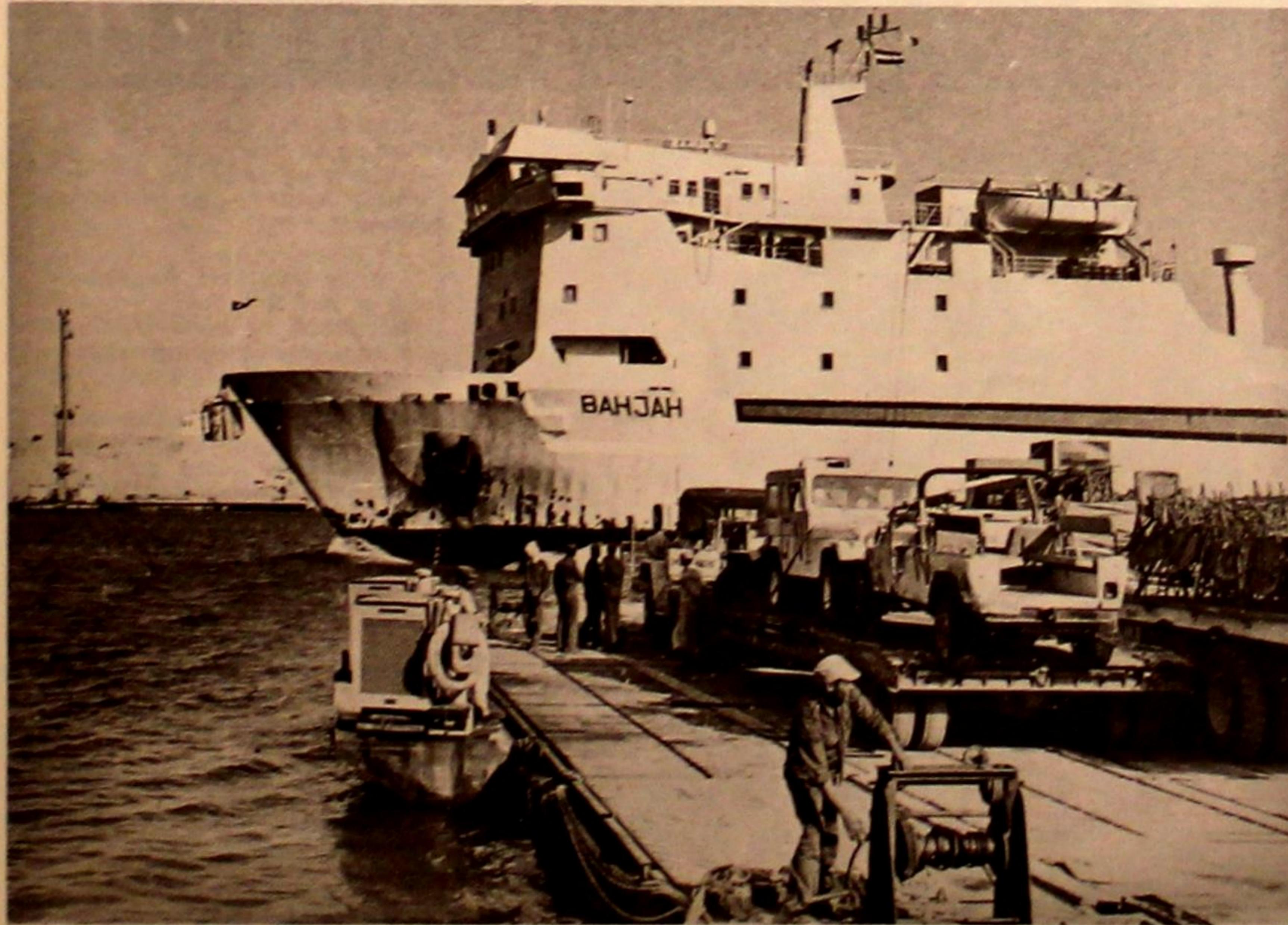
— Et artig minne fra FN-tjenesten i Sør-Libanon, synes Tom Eker (bildet) som her demonstrerer for enhver den riktige drikketeknikken, direkte fra tuten! Eker er førstig fra Krokstadelva ved Drammen, og tilhører 1. tropp Kp B.

UNIFIL störste forsyningsoperasjon

169 Kjøretøy per 21 digre trailere ble UNIFILs da UNEF ble avviklet.

Her er en kolonne opplastet på kanalfergen, mens en av de mange båter som daglig passerer og har fortrinnsrett rent trafikk-messig, passerer i bakgrunnen.

Da de siste fra UNIFIL forlot El Gala — den tidligere UNEF-leiren i Ismailiya i Egypt — 25 april i år, og siste kolonne rullet nordover gjennom Sinaiørkenen, markerte dette slutten på UNIFILs hittil störste operasjon på forsyningssiden. Samtidig var det hele en merkedag i FNs historie; en fredsbevarende misjon var lagt ned som følge av forhandlinger mellom de stridende parter. I dette tilfelle Israel og Egypt. Men det man innen UNIFIL vil huske best er nok at nå var måneders slit over, og 600 lastebillass med tusener av tonn utstyr og materiell fraktet over til enten Frenchlog-Naqoura eller mellomstasjonen i Rafah.

— Det har vært en fantastisk interessant jobb, men uhyre krevende med arbeide virkeder som söndager, kan kaptein Finn Andersen fra HQ/LOG fortelle. Han var stasjonert i Ismailiya fra februar til det hele var over, og var samtidig sjef for den norske styrken der. Hovedoppgaven hans var å få lastet opp de utall konvoier som med jevne mellomrom gikk nordover.

— Alt mulig som Unifil hadde bruk for etter den 4.300 mann store misjonen måtte fraktes ut av UNEF-leiren, og vi arbeidet samtidig under et stort tidspress fordi egypterne snart skulle overtaket hele området samt alt inventar som fantes.

Transporten problemet

Bortimot samtlige UNIFIL-nasjoner har på en eller annen måte vært involvert i denne operasjonen — som hadde kodnavnet «Pelican» — og representerte en enorm utfordring for hele misjonen. Ikke minst for det norske innslaget i UNIFIL, der bl. a. gutta fra NORBATT sto for kolonnetjenesten mens mekanikerne fra NORMAINT COY var eksperten på det tekniske området.

Imidlertid var transporten av materiellet fra Ismailiya et av hovedproblemene for UNIFIL, helt siden starten 17. november ifor. Dette både fordi UNEF-leiren lå 600 km fra Naqoura, samt at Suez-kanalen er imellom.

Kryssingen av kanalen skjedde på to måter, enten ved ferge nede ved Ismailiya eller ved en utlagt pontongbro noe lenger mot nord. Men først stedet måtte man ta i bruk sigaretter som forhandlingsmiddel for at noe skulle skje, og opp ved pontongbroen var det fra tid til annen opptil 32 timer før kanalen kunne krysses.

Masser av materiell

Det er nyttelöst å prøve å ramse opp alt det materiell UNIFIL nå har fått gjennom operasjon Pelican, til det er listen for lang og omfattende. Imidlertid spenner det hele over alt fra det minste kontorutstyr til de störste lastebiler. I den forbindelse kan nevnes at hele 169 vanlige kjøretøy er overtatt, samt 21 større trailere. Bare av matvarer dreiger det seg om nærmere 300 tonn, masser av inventar for messe, kontorer osv. Samt medisinsk 8k utstyr fra det polske feltsykehuset som lå der. I det hele alt som trengtes for å holde de 4.300 FN-soldatene i Egypt i aktivitet. Imidlertid ble endel utstyr solgt unna, og noe måtte holdes tilbake fordi leiren skulle være i brukbar stand for den egyptiske haer som skulle overtaket 25. april.

Identifikasjonsproblemer

— Det var ofte rene rebusen å finne ut av alt utstyret, kan major Carry Hölscher fra Nederland fortelle. — Ofte fulgte det ingen bruksanvisning med, eller på annen måte indikasjon hva gjenstanden var beregnet til. Spesielt maskindeler, ingeniørutstyr og slikt noe var ofte en lei nött å knekke, og på toppen av det hele skulle alt registreres på engelsk!

Til å identifisere teknisk utstyr var gutta fra Tibnine utvilsomt en god hjelp, ved siden av at de tok seg av overhaling og reparasjon av de mange kjøretøyene. Og fenrik Linderud fra Pi-høyden og transportgjengen hans sto på både sent og tidlig slik at kolonnene kunne gå som planlagt. Ofte gikk ikke turen lenger enn til Rafah, fire mil syd for Gaza, som måtte opprettes som mellomstasjon og transittleir fordi tid og plassmangel ikke tillot at alt utstyret kunne fraktes opp til Naqoura med en gang. Mange mil gjennom Sinai-ørkenen var ikke å spøke med, på veier som ofte var blåst igjen av sand eller som krigens herjinger hadde satt sine spor på. Og selv om det var et deprimende syn å se UNEF-leiren de siste dagene — alt i full opplosning — viste operasjon Pelikan at UNIFIL også kan slike løft som operasjonen var og at Libanon-misjonen nå er forsynt for lange tider med utstyr — i alle fall på enkelte områder.

Likvidasjonen av UNEF hadde ikke vært mulig uten den innsats som UNIFIL — team/Ismailiya har vist under disse seks måneder under ledelse av oblt. O. Mikkelsen, SO SUP UNIFIL og major C. Hölscher A/SO-SUO UNIFIL.

Transportgjengen samlet sammen med noen av de kjøretøyene som ble benyttet.

Mekanikergutta fra Tibnine hadde ofte en hard jobb med å sjekke alle kjøretøyene, her er de samlet foran en av reparasjonshallene.

Har MP-karene kastet noe av verdi?

Libanon er kontrastenes land, og kan ikke være lett å bli gammel i. Fattigdommen er så skrikende, alle muligheter utnyttes. Her et glimt fra Ebel es Saqi, der en MP-soldat i bakgrunnen koster på seg et oppgitt smil over tingenes tilstand. En gammel innbygger tar en kikk på MP-vaktens söppelboks, om der skulle være noe å ta vare på.

FOTO: ÅGE SANDØY, MP

MEK-TROPEN HAR HÖYEST BEREDSKAP:

NORBATT'S JERNHANSKE

Hjem har til enhver tid NORBATTs höyeste beredskap? Mektroppen, selv sagt. NORBATTs panserskaller, Knyttnever, jernhansker og stalmenn bruker mindre enn to minutter fra alarmen går til de raser ut fra 4-2 i sine hvite PPKer.

I følge dem skjeler både Haddad og PLO like meget som jorda i Ebel-es-Saqi når de 11 tonn tunge vognene rumler forbi så støvskyen står.

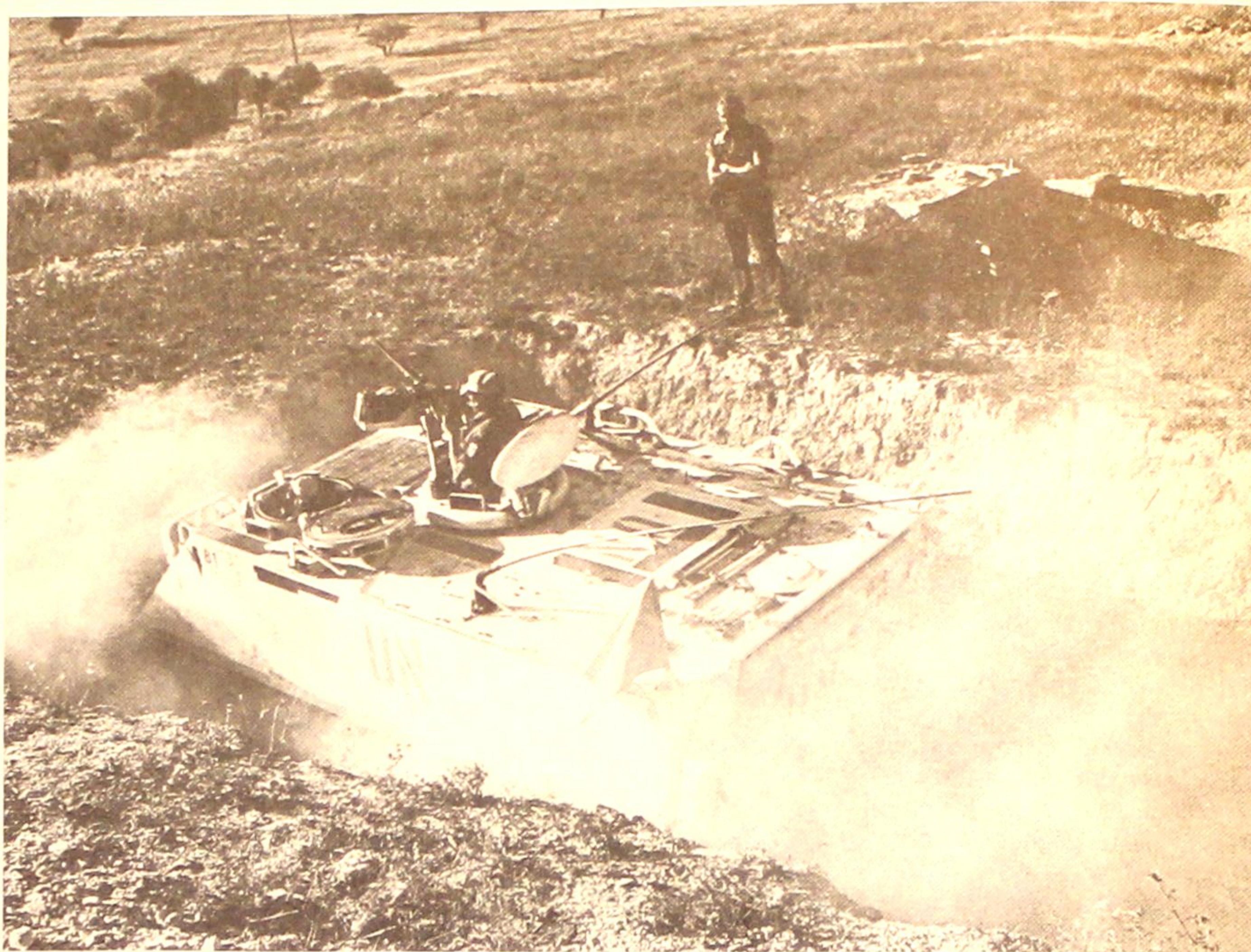
Mek-troppen består av 53 mann, 8 PPKer og 6 Carl Gustav'er. Foruten PPKene har de også ansvaret for vakt — og OP-tjeneste ved 4-2A, B, C og D pluss en OP i enklaven. Dermed har de også tjeneste på en av NORBATTs mest bombarderte og beskutte checkpoints — innkjöringen til Saqi. Mer enn en gang har mek-troppgutta stupt i dekning mens Haddads 12.7-Kuler sprutet rundt beina på dem.

Beredskapen fører også til at mek-troppen har lite selskapelig omgang med resten av FN bataljonen. Det er sjeldent de slipper fra — i begynnelsen av juli var det flere dager på rad bare en mann som ikke var i höy beredskap.

Av samme grunn har mektroppens bar også litt av en rekord i UNIFIL-sammenheng: omsetningen er for over nitti prosents vedkommende bare brus.

Gutta i mek-troppen er med rette stolte av sitt våpen. I NORBATT representerer de det tyngste vi har å forsvare oss med. Nar man i tillegg til PPKene og Carl Gustav'ene regner med troppens seks 7.62 mm mitraljöser, átte 12.7 mm mitr og 53 personlige våpen, så har troppen like meget ildkraft som et geværkompani på rundt 150 mann har hjemme i Norge.

Mek-troppen er også hjertet i Ebel-styrken — beredskapsstyrken som står for forsvaret av NORBATTs «hovedstad». Mer enn en gang har vi andre dødelige blitt informert om at noe er på gang i byen ved at PPKene har kommet rasende forbi. Det er gutta i mek-troppen som må dra det tyngste lasset når OPSen varsler rød beredskap eller alarm.

• Å komme raskt i stilling er helt avgjørende for at mek-troppen virkelig skal kunne vise hvor fryktinngytende den er.

Under pressedemonstrasjonen i juni klarte Bjørn Magne Kordhal, Oslo, og fenrik Ketil Kirste, det kunststykke å få sin 11 tonn tunge PPK til å kjøre på ett belte i en sving.

De redder hva reddes kan

— Dette er arbeidslaget hans Kjell B. Johansen, sang gutta i Tibnine idet de veldig stilte seg opp for avbilding for BB.

Faktum er at disse karene som tilhører det såkalte bergningsgjenget ved Maintcoy i Tibnine har en temmelig töff tjeneste som de later til å mestre til alles tilfredshet. Er du en av de uheldige som havner utfør veien, er laget der på pletten før du vet ordet av det med sin bergningsvogn, og det skal sannelig stå meget ille til, om de ikke klarer å dra deg på rett kjøl igjen.

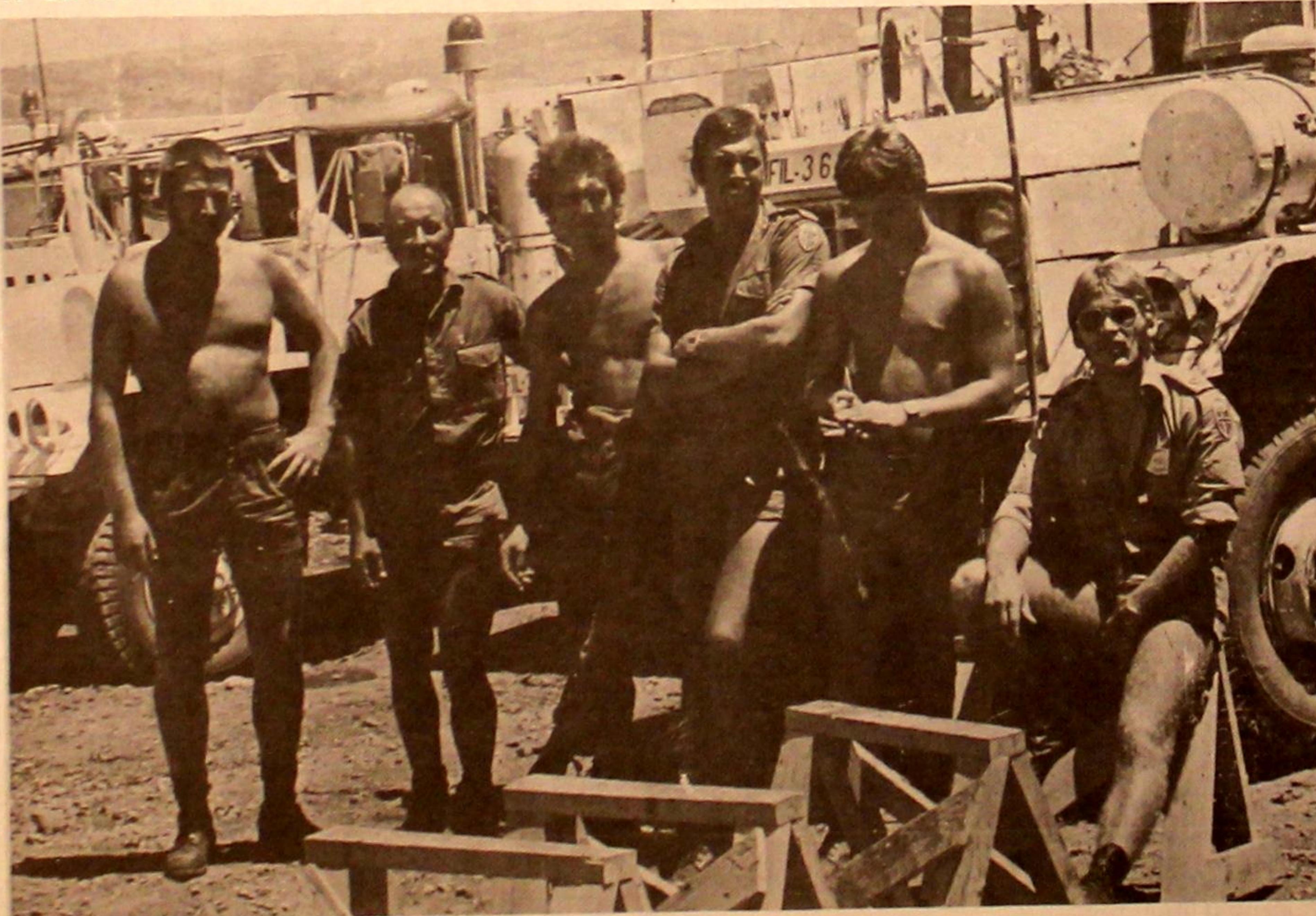
Det er löytnant Kjell Johansen fra Skjötningssberg som er sjef for arbeidslaget. Av laget møtte vi forøvrig Tor G. Pettersen fra Horten, John Sørensen fra Ski, Jan Inge Farstad fra Molde, Reidar Waskaas fra Arendal og Geir Leite fra Hamarøy. Med andre ord, en stor del av gamle Norge er representert i arbeidslaget. Og det er karer som gjør jobben med humør og rutine. Hundrevis av kilometer må de tilbakelegge med sine bergningsvogner, og de står for bergingen av samtlige uheldige bilister i hele UNIFIL, så de har nok å stelle med. Beskjeder om motorfeil og utforkjöringer får de hele døgnet, og så må de vakthavende bare gi seg ived med de hjelpemidler de har for hånden. Men

Dette skiltet som står på verkstedeltet for aggregat-reparatorene i Tibnine forteller litt om den fine inns-tillingen karene har til jobben. Da vi besøkte dem var de nærmest arbeidsledige etter å ha jobbet sent og tidlig for at en mengde aggregater skulle fungere knirke-fritt. Så det umulige tok ikke så lang tid likevel!

utstyret er bra det, mener karene i bergningsgjenget, som forøvrig har hatt 57 oppdrag siden de innfant seg her, av disse var 26 løft, 21 berging og 10 slepingsoppdrag. — Vi har nok merket oss at enkelte avdelinger har

flere uhell og ulykker enn andre, men det kan vel ha så mange årsaker, mener löytnant Johansen som håper at alle sjåfører i FN-styrkene rundt omkring i Sør-Libanon vil kjøre med vett og forstand.

7 Et smilende arbeidslag fra bergningsavdelingen i Tibnine. Navn og hjemstavn er nevnt i teksten over.

JALLA TELEGRAFEN

Det ryktes at det på et avdelingssjefmøte i HQ i Saqi ble slått uttrykkelig fast at når det gjelder kjæledyr, er bare eselet (Olivia) i Blatt godkjent, samt skilpadder med oberstlöytnantdistingsjoner. Det var bataljonens NK, oblt Lövlien som slo fast dette. Imidlertid ble han noe betenk, da det ble opplyst at nevnte skilpadde med distingsjoner påmalt, nå er oppspist av skilpaddesuppe-hungrige gourmeter.

Den norske FN-styrken har av og til journalistbesök fra gamlelandet, og pressens menn og kvinner blir tatt godt imot. En av dem svarte imidlertid merkelig for seg, da han av vertskapet ble spurta: — Skal det være rød eller blå Smirnoff? — Takk, jeg foretrekker den blanke, lød svaret.

Under en sterk smell i Saqi, ikke langt fra «Tåkeheimen» oppnådde postmester Hoem å få en hel vinduskarm tredd over hodet, enda han lå og sov i senga. En annen av beboerne hadde visse problemer med å komme seg ut av myggnettet. — Det var verre å få ham ut, enn å få en fisk ut av nota, sa et öyenvitne.

Vi avsanner bestemt påstanden om at noen har forsøkt å kaste brödsmuler til italienernes helikoptere i Naqoura. Derimot bekrefter Medcoy at man — for å lette svenskenes overtakelse av sanitetskompaniet — har malt henholdsvis «Höger» og «Vänster» på sykepleiernes tresko.

— Min treningsdrakt med joggesko til er for eventuelle fremtidige eventualiter til utlän, i förste rekke forbeholder jeg meg å prioritere ønsker fra karene ved Oppen, fastslår en ikke ukjent major og S-1 overfor Jungtelegrafen.

“FAR PRÖVD OSS PÅ DET MESTE”

— MP-tjenesten i Norbatt er langt mer allsidig enn jeg hadde forestilt meg. Og jeg vet at vi alle i MP-troppen er glade for at vi har en rekke operative gjøremål i tillegg til de tradisjonelle MP-opdragene, sier MP-sjef, löytant Svenn R. Revdahl.

På kort tid har den ti-mann store MP-troppen fått prøvd seg på bombeattenter, kidnappinger og hasjsaker — de to første kategoriene er ihvertfall heldigvis sjeldent kost for politifolk hjemme.

Likevel — de vanligste oppdragene er langt fra dramatiske. Ymse transport — og eskortoppdrag toppe oppdragsstatistikken på « Victoria Terasse » i MP-bakken i Saqi — og lett bittert omtaler MP-gutta seg sjøl som « Saqi Person — og Vare-Taxi » når transportoppdragene tar overhånd.

— Vi har dessuten hatt en god del avhør av infiltratorer. Vi har hatt vel 20 infiltrasjonssaker siden vi kom hit, og mange av dem omfatter selvsagt flere personer. Vi har hatt opptil fem infiltratorer i slengen til avhør, sier Revdahl.

Avhørene finner sted i avhørsteltet i Kp A-hovedkvarteret på Tell Qeizi. Til alle døgnets tider. Her skal MP avtvinge anholdte infiltratorer personalia og detaljer om deres oppdrag og politiske tilhørighet.

— Det er ikke alltid noen enkelt sak. Uansett hvor godt engelsk infiltratorene snakker, så sier de selvsagt at de bare snakker arabisk når vi skal avhøre dem.

Og det er tungt å drive avhør gjennom arabisk-talende tolk. Som oftest vil de anholdte heller ikke svare på det vi spør om.

— Hva gjør dere da?

— Vi holder på til vi får det vi skal ha. Vi har jo ikke de samme tvangsmidler her som vi har hjemme. Vi kan f. eks. ikke sette mistenkte i

MP-gjengen i Norbatt. Fra venstre: Just Arne Wessel Aspaas, Lt. Svenn Revdahl, Kai Björnstad, Knut Bue, Jan Arild Steinvik, Lt. Björnar Röstad, Per Th. Hansen, Erik Holm og Dag Elshakk var på tjeneste da bildet ble tatt, og attende mann -Age Sandøy -tok bildet.

varetekts. Det gjør det bl. a. meget vanskelig for oss å avhøre flere mistenkte uten at de kan ta gjensidig kontakt med hverandre og bli enige om en felles versjon.

— Hvordan er vi norske her nede, sett med politimannens øyne?

— Jeg er forbausest over at det er forholdsvis lite disiplinärsaker. Jeg hadde ventet mer fyll og slagsmål da jeg dro nedover. Det er forbausende få tilfeller av slagsmål eller krangel i fylla her nede, i forhold til de vi kjerner fra militærleire i Norge, og for den saks skyld fra det sivile liv også, sier Revdahl.

Revdahl vært i politiet siden 1965, löytant Röstad siden 1967. Blant korporalene har Bue fra Hardanger Politiskolen. Han sluttet i politiet i 1979. De sju andre har MP-utdanning fra förstegangstjenesten.

Uten dramatikk er MP-tjenesten selvfolgelig ikke. Revdahl og korp. Per Thoralf Hansen hadde ikke vært mange dagene i Norbatt før de fikk føle Papa Lima Oscar nært innpå livet. Og Hansen påstår at hele MP-gjengen har en egen tendens til å komme i skuddlingen, bokstavelig talt. Til gjengjeld må de ha opparbeidet et særskilt godt forhold til DFF, for de blir faktisk aldri stanset i enklaven.

— MP-ene er Norbatts bruneste. Soltjeneste er åpenbart en aktiv del av virksomheten på « Victoria Terasse ».

— Joda. Men det skyldes at vi må holde mange mann i beredskap. Og når man først skal sitte i varmen og vente dag ut og dag inn, kan vi vel like gjerne kaste skjorta.

Etter at Israel nektet UNIFIL sentralt å bemanne

grenseovergangen ved Metullah, er det Norbatts MP alene som må ta jobben. Det er en gjørkjedelig jobb. Fra 7 om morgenen til 17 om kvelden står det en av MP-gutta i gate'n sammen med israelerne og sjekker våre ID-kort, biler og bagasje når vi skal inn i Israel.

— Det er en slitsom jobb å stå der i sola hele dagen. Stovete og møkkete blir en. Men det er jo viktig. Vi har radiostasjon med oss og er det eneste kontakten — og formidlingsledd mellom soldater på tjenestereise og permisjon i Israel og Norbatt, sier Bue.

På den annen side er MP-gutta mye ute i felten. — Det er fint å komme ut i AO. Vi er godt kjent på postene, og synes vi er blitt godt kjent med både personellet og len-det i Norbatt AO, sier Röstad.

* * *

Radar-paret på Victoria Terasse

MP

MP-sjef Revdahl og MP-NK Röstad hadde neppe regnet med å møte hverandre i Ebel-es-Saqi da de sökte seg til Norbatt.

Hjemme i Norge er de politibetjenter på biltyveriansnittet i Trondheim. Ikke bare det — de er også det såkalte « radar-paret » : de sakene Revdahl holder på med, skal Röstad til enhver tid være fullt ut informert om, og vice versa. Er den ene borte, skal den andre kunne steppe inn på hans saker på kort varsel.

— Vi sökte begge MP-sjef-jobben, forteller Röstad. Så kom Revdahl en dag og sa : « Nå kan du sitte her i kullen og fryse, jeg drar til Sör-Libanon som MP-sjef ».

— Jeg tenkte mitt og sa intet. Jeg visste ikke at han hadde sökt jobben før han

Radarparet, loytnantene Svenn Revdahl (til v.) og Bjørnar Røstad jobber på samme Kontor og med samme saker på politikammeret i Trondheim, og ante ikke om hverandres söknader før de var tilsatt i Norbatt!

fortalte meg at han hadde fått den, og jeg så ingen grunn til å utbasunere at jeg også hadde sökt.

— Men fjorten dager senere fikk jeg brev om at jeg var blitt nestkommanderen-

de ved MP i Norbatt, og det var jo ikke fritt for at jeg flirte bredt den morgen jeg kom på jobb, slengte brevet på bordet og sa til Revdahl : « Så lett blir du neimen ikke kvitt meg, jeg blir med nedover som din

NK ».

Hvordan det går med biltyveriene i Trondheim når byens samlede biltyverietterforskere driver MP-tjeneste i Norbatt er en annen sak.

SAMMENTREFF II

BLE UNIFIL-MP STEINKJER-NABOER

Det hører med til sjeldenheten at gamle naboer treffes i Libanon, og enda mer uvanlig er det at de havner på samme arbeidsplass. men dette er tilfelle med Steinkjer-guttene Knut Laugsand og Hallgeir Vist. De er begge tilknyttet UNIFILs militærpoliti som har stasjon i FN-styrkenes hovedkvarter i Naqoura i Syd-Libanon.

— Ingen av oss visste at den andre skulle til Libanon, men det var naturligvis hyggelig å treffe hverandre på denne måten, sier de begge.

Laugsand og Vist tjener sammen med representanter fra syv andre nasjoner, idet MP-kompaniet er eneste avdeling innen UNIFIL som virkelig er internasjonal, her arbeider alle nasjonalitetene side om side.

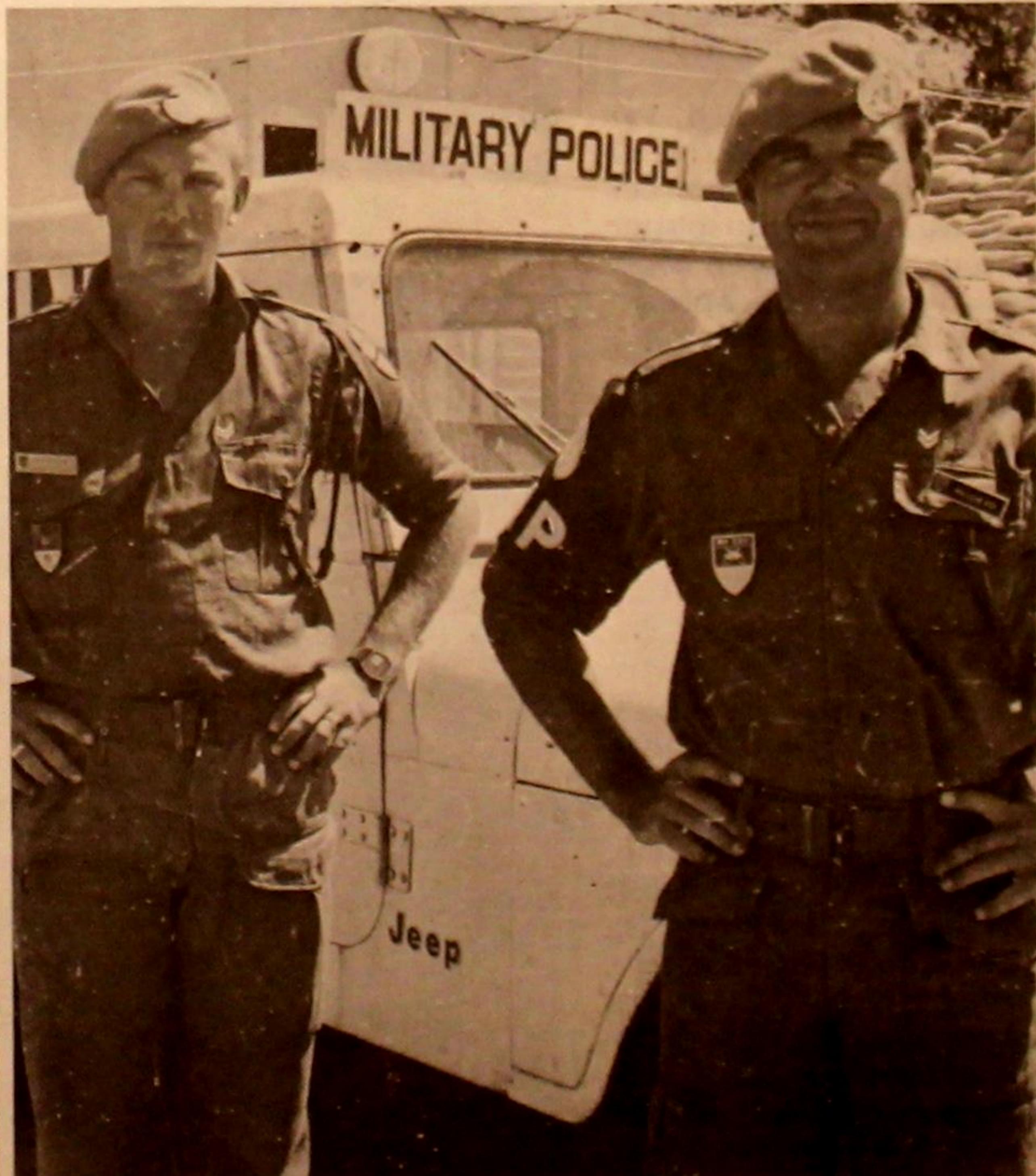
Mens Hallgeir Vist mest har arbeidet med trafikkontroll og eskorte-tjeneste, samt vakt/sikringsarbeide, har Knut Laugsand vært in-

nom så og si samtlige poster derav fem måneders tjeneste i Israel.

— Vi liker oss godt her i Syd-Libanon, og spesielt er det gledelig å se hvor godt representanter fra de forskjellige nasjoner kan arbeide sammen, understreker Hallgeir og Knut.

— UNIFIL militærpoliti får en flott mottagelse av sivilbefolkningen har nede og i det hele synes det som de fleste setter stor pris på at FN-styrkene er her. UNIFIL-soldatene oppfører seg også stort sett bra, og i alle fall gjør ikke Ola skam på seg her nede, selv om det voksne og ansvarsbevisste folk som tar FN-tjeneste.

Det eneste de to MP-gutta fra Steinkjer kunne ønske er at norsk masse-media er en smule mer nöktern i sin fremstilling av hva som foregår i UNIFIL — området. — Det spekuleres for mye, og dermed skapes det engstelse hjemme, sier Knut Laugsand og Hallgeir Vist.

Naboene Knut Laugsand og Hallgeir Vist (til høyre) fra Steinkjer visste ikke at begge hadde sökt — og fått — MP-jobb i UNIFIL før de møttes i Naqoura.

De fikk sine medaljer på taket av HQ i Rachaya el Foukhar

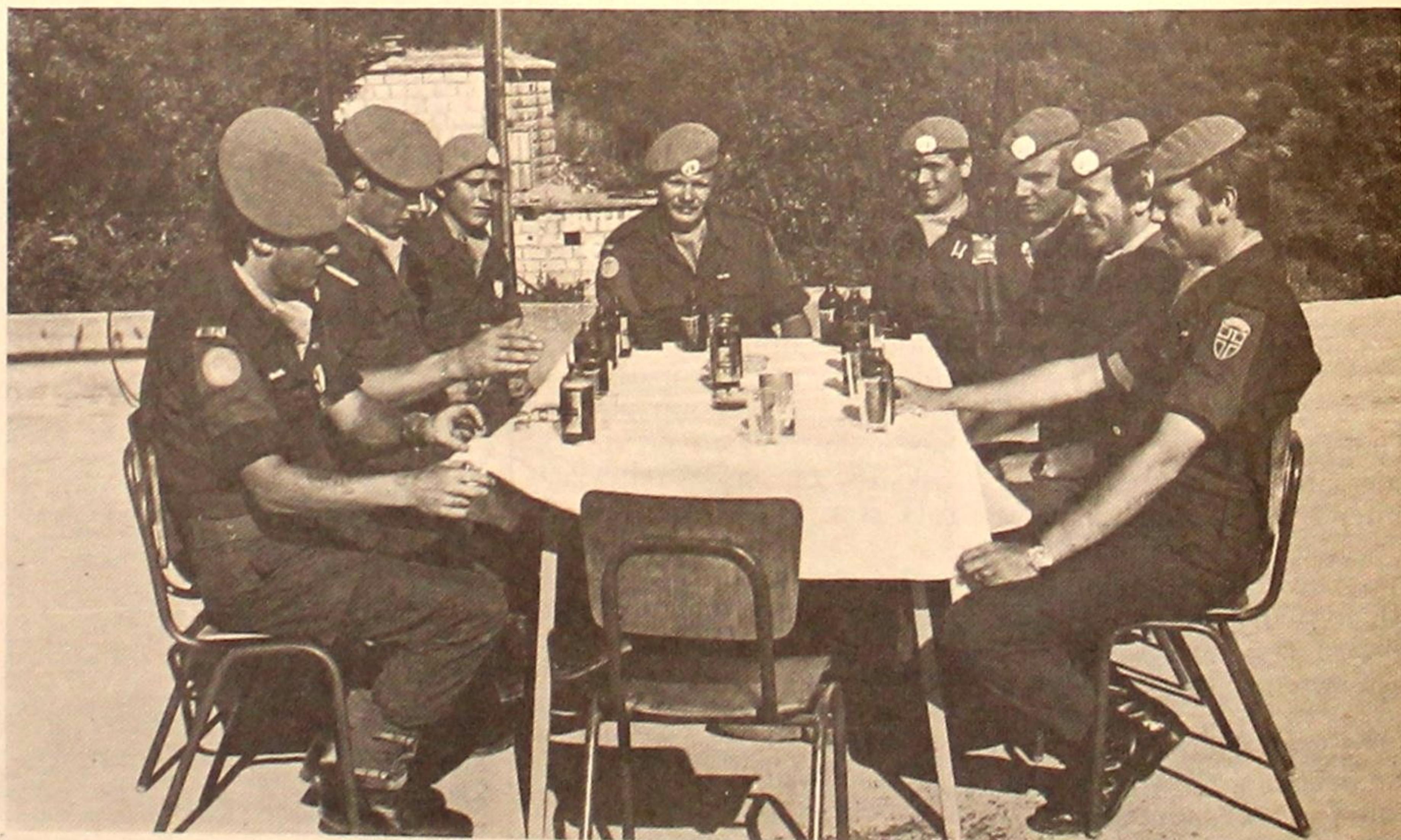
Torsdag 5. juni var det klart for en aldri så liten höytidelighet oppe i Kompani B i Rachaya el Foukhar.

Der hadde befalet funnet frem den mörkebla puten med sölvfryns, og på den lå en rekke FN-medaljer samt ribbons både med og uten 2-tall på.

De ti karene fra kompaniet som skulle hedres, sto flott oppstilt på taket av kompaniets hovedkvarter, der man har en fantastisk fin utsikt langt nedover mot Israel såvel som innetter fjellene. Det solblekete FN-flagget smalt fra stangen mens kompanisjefen i en kort, manende tale bl.a. nevnte hvor mye det betyr for hver enkelt av oss å få være i FN-tjeneste i et fremmed land der man uvilkårlig vil trekke paralleller med sitt eget hjemland. Desto mer setter man pris på den fred vi har hjemme og de velordnede forhold. der. Kompanisjefen festet så medaljene på brystet til hver enkelt av karene og ønsket dem lykketil i fortsatt tjeneste under FN-flagget.

Etter denne höytiden, var det hyggelig samvær rundt hvitduket bord på taket der det forekom skjemtsomme historier til bakgrunnsmusikk av smatrende militärmarsjer fra kasettpilleren.

Karene som ble dekorert på taket i Rachaya er følgende : sersjant Kjell Torbergens, Harstad, 5584 Tom Eker fra Krokstadelva, fennrik Björn Rönnings, Stjördal, kaptein Petter Kjendlie, Oslo, 5399 Petter Dahl, Ostre Toten, 6632 Terje Johansen, Bodö, 5478 Johnny Hauglund, Leikanger i Sogn, 5083 Egill Abrahamsen, Sandnes, 6547 Per Olav Kjørsvik, Gryllefjord og 6626 Rolf Ernst Jensen, Oksfjord. Og det var kompanisjefen selv, major Aage Sivertsen fra Bodö som sto for dekoreringen. Bildene fra « tak-höytideligheten » skulle tale for seg selv. Riktig nok er ikke den store medaljeparaden aktuell för 16. juli, men man må ha lov å « tjuvstarte » når det er aktuelt.

Kompanisjef Aage Sivertsen inviterte på avslappende taktjeneste med medalje-öl da ti av gutta i Kompani B fikk UNIFIL-medaljen «utenfor tur» i juni.

Avanserte instrumenter i Tibnine

— Bruk ikke nattkikkeren om dagen. Det blir alt for mye lys, og nattkikkertrøret blir sprengt.

Henstillingen kommer fra Henrik Per-Inge Karlsen i det elektro-optiske verkstedet i Tibnine, og han vet hva han snakker om: når de livsviktige nattkikkerten våre går ad undas er det han som må reparere dem. Og et nytt nattkikkertrør koster den nette sum av 20,000 kroner pr. stykk!

— En nattkikkert forsterker eksisterende lys cirka 20,000 ganger. Kikkertene er laget i Nederland. Skriv at vi helst ser at dere også tar vare på eventuelle deler som måtte dette av kikkertene, sier Karlsen.

Andre optiske hjelpeMidler er det også Karlsens og löytnant Tore Skøyens jobb å få orden på.

— Den vanligste feilen er justeringsfeil — d.v.s. höye/sidefeil. Du oppdager det ved at du får vondt i hodet hvis du bruker kikkerten mye.

— Det oppstår også kondens i kikkerten. Derfor må dere dekke til kikkerten om

dagens, ellers vil varmen få fettet til å fordampes og legge seg på optikken. For dere kan kikkerten se helt ubrukelig ut, men vi klarer å fiksese det, også.

— Det er stadig kikkert som ikke virker. Har du et godt råd til gutta i felten?

— Ofte legger man defekte kikkert fra seg. Men feilen er ikke alltid like vanskelig å fiksese for oss som den kan se ut som for dere. Særlig en kikkert ikke er knust, tør jeg påstå vi skal klare å reparere alle feil.

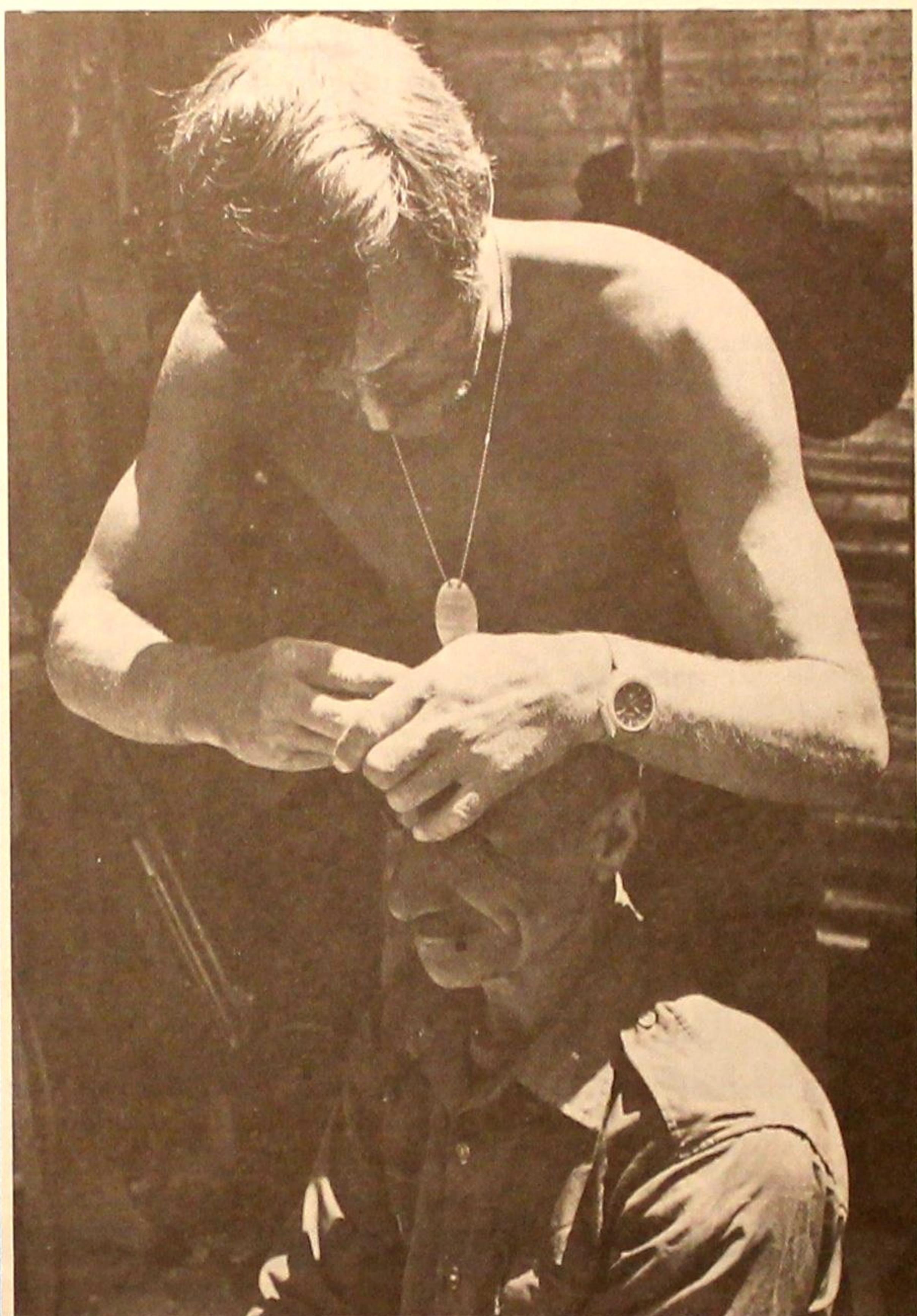
— Hvis Norbatt savner 10 x 80-kikkert så kommer det av at limet som holder de to linsene sammen har løsne. Vi kan reparere de selv om linsen ser fullstendig ødelagt ut, sier Karlsen.

Elektro-optisk verksted mangler endel spesialutstyr for finere justering, så Karlsen og Skøyen tar litt på øyemål av og til. Optikken blir ikke alltid like godt pusset som hjemme, heller. — Vi må inngå et kompromiss mellom tid og kvalitet i de tilfellene, sier Karlsen.

Elektro-optisk verksted reparerer også skrivemaskiner og fotokopieringsmaskiner. De siste har vi inntrykk av at vi reparerer i ett sett, sier Henrik Per-Inge Karlsen. Löytnant Tore Skøyen var på perm da bildet ble tatt.

Feltskjærer'n i Kfar Chouba

Karstein Jensen, eventyrer og feltskjærer i Kp B, syr igjen et hull i hodet på en bonde fra Kfar Chouba.

Hjem sa at va ttjeneste i Norbatt er kjedelig rutine? Dette bilde fra 4-13 Bravo viser i hvertfall at Norbatt-gutta må kunne mer enn å skyte varselskudd og gå i gaupe.

Karstein Jensen i 3. tropp Kp B var forleden ikke snauere enn at han sydde fire sting i hodet på en bonde fra kfar Chouba som hadde falt av traktoren og slatt høl i skallen.

Fem dager senere var bonden på 4-13B igjen: han hadde revet vekk forbindingen, kládd seg i hodet — og dermed var det gått betennelse i såret.

Pa bildet vi Jensen i ferd med å ren — barbere såret for harstuber og verk, før han desinfiserer og setter på nytt plaster.

Bonden var forøvrig så fornøyd med Jensens doktorering at han ville han skulle ta knipetangen og

trekke ut en tann i samme slengen, men da sa Jensen nei. — Tannen sitter skjevt i kjevebeinet, dette får en utdannet tannlege ta seg av, sa «feltskjærer» Jensen og sendte ham til Ebel — es-Saqi.

Jensen er forøvrig en av Norbatts mest bereiste soldater. Selv innrømmer han at han har reist over det meste av Afrika og store deler av Sør-Amerika.

Hva han har gjort? Nei, det vil han ikke ut med.

— En ordentlig friskus og rabbagast, som elsker spenning og eventyr, sier folk som kjenner ham hjemmefra.

Da norske pressefolk imponert overvakt den avbildede operasjonen, og berømmet ham for den, svarte Jensen:

— Pytt, det er da ikke noe. Jeg har tatt blindtarmen på folk, og...»

TÖFFE, TAPRE OG SNILLE:

Hårek døde i april. Sitt iltre gemytt til tross, var han blitt stående som selve symbolet på hundetroppen : selvstendig, vaktsom, fryktlös.

Noen kjæledegge var han sõmenn ikke. Tvert om — med sine over 50 kilo kroppsvekt og höye dominans var han Sör-Libanons skrekk, berömt og fryktet fra Chebaa til Naqoura.

Han var ikke alltid like nöye med hvem han satte tenna i, eller varslet at han var i krigshumör. Men da han døde var han langt på vei « re-trenet » til å bli sosial igjen.

— Og en patruljehund skal være omgjengelig og snill og tåles å klappes på når den ikke er på patrulje, sier hundetroppsjef, löyt-nant Guttorm Bakke.

Hårek er borte, men fire nye patruljehunder kom til « Dog Platoon, HQ and kennel » i slutten av april : Varg, Cesar II, Nero II og Arko. Og de modigste av oss i Saqi har prøvende klappet dem og til glede og forbau-selse kommet fra det uten å gå veien om sykestua.

— De fire nye hundene er nøyaktig slik patruljehunder skal være : töffe og veldres-serte i tjeneste, omgjengeli-ge og fredsæle utenfor. En riktig trenet hund er den ideelle soldat : snill og hyggelig på luftetur, men gjør jobben raskt og effektivt når ordenen kommer, sier Bakke.

— Vi vanlige dödelige löper jo ærbödig ut av veien når hundetroppen er ute og jogger med manndraperne sine... ?

— Det er bare tull, töys og overtro at hundene er far-lige. Vi har 17 hunder i NORBATT. Alle er omgjen-gelige, men to — Nero I og Kazan — er så skarpe at de bare aksepterer oss i trop-pen. Men for det förste er de vakt — og varslingshun-dar, og skal være skarpere enn patruljehundene. Dessu-ten arbeider vi iherdig med

å « re-trene » dem, så de blir litt mer sosiale.

Hårek var langt på vei mot å bli sosial igjen da han døde. (Fenrik) Winthers förste bilde av ham viser'n mens han flerrer tenner med nesa trukket opp mellom öynene. På det siste bildet, tatt like før han døde, spiser han jalla-lefse rett ut av munnen på meg. Og hundefører Toverud gjorde en fantastisk jobb for å gjeninngi Hårek tillit til menneskene.

— Hvordan får dere kus-tus på dem ? Biter dere igjen når dere blir bitt ?

— Det ligger i hundens natur at den vil dominere, være sjef, gjøre som den vil. Hundeførerens jobb er å få bikkja til å innse at det er han som er sjefen. Vi bruker det gamle gulrotprinsip-pet — premiering og straff. Det er ren trening. Vi bruker nok makt av og til, men aldri vold. Hunden må like oss, ikke miste troen på menneskene.

Og re-trening av feiltrente hunder er förövrig en tid-krevende og uhyre langsommelig prosess.

— På Sör-Gardermoen sa sjefen for hundeskolen at vi kunne klappe de fleste hun-dene her nede. Men alle er jo åpenbart ikke like inter-ressert i å stifte bekjentskap med tobeinte FN-kollegjer ?

Sjefen for Hundetroppen, löyt-nant Guttorm Bakke fra demonstrerer smilende at hundene i hundetroppen er bedre enn sitt rykte. Men så har han da også plukket seg ut en riktig omgjengelig firbening i hundetroppen : Varg har ikke noe imot litt selskapelig samvær — i fri-tiden, vel og merke.

— Det har aldri vært intensjonen, verken i hundetroppen her nede eller i For-svarets hundeskole, å gjøre bikkjene til villdyr. Det er de heller ikke. Men det er med schaeferne som med småunger, en må ikke presse sitt selskap på dem. Det er vik-

tig at hunden selv får anled-ning til å söke kontakt, snu-se litt på deg...

— Okay, så skal vi la dem ta initiativet. Men det er ikke fritt for at jeg blir redd for familiejuvelene når Varg begynner å snuse mel-lom beina på meg sammen

Hundetroppens demonstrasjoner imponerer alltid. Selv de tilskuere som ikke forstår hva som ligger av trening bak en appelldemonstrasjon, klapper henrykt når Per Brynjulfsen fra Langesund og « La-ban » går på hasj-jakt.

Hundetroppens hunder er Norbatts idealsoldater

hvor omgjengelig hundetroppen sier han er ?

— La oss avlive den myten også. Hundene er opplært til å gå etter armen. Ikke bare den polstrede armen, men ordentlige armer. Her nede trener vi med såkalt skjult arm, et lærhylster vi bærer under uniformsjakka. Og all erfaring — både under trening og i praksis — viser at det er der bikkjene biter til.

— Vi hører stadig om « enmannshunder », bikkjær som angivelig bare adlyder en enkelt fører. Hva gjør dere med hundene når en fører dimmer fra Libanon ?

— De aller fleste hundene skifter fører minst en gang i året håkke som. Dette har egentlig ikke så stor betydning som en skulle tro. Hundene adlyder i prinsippet alle som klarer å markere seg som sjef. Det er på den annen side ikke gjort i en håndvending, da alle tjenestehunder har voldsomt höy dominans, d.v.s. at de er

selvbevisste og typiske ledere. Vår jobb blir å få dem til å forstå at vi er enda sterkere, at det er vi som er sjef.

— Det er bare nordmennene som har med seg tjenestehund til Libanon ?

— Ja, og med fare for å bli stemplet som sjølskryter : Norge har en helt enestående hundeskole, og et enestående testprogram for hunder. Etter testing kan vi med nesten 100 prosent sikkerhet si om en hund egner seg som tjenestehund eller ei. I internasjonal sammenheng ligger vi idag uhyre langt framme.

— Har hele hundetroppen gått hundeskolen ?

— Alle gikk et seks kurs før vi dro nedover. Det er lite, men en god startrampe for å samle erfaring til du nesten blir perfekt. For utlært blir du aldri — føler du at du kan alt om hunder, bør du slutte med hundetjeneste, sier Bakke.

'Etter å ha vist skjelvende tilskuere hunden i angrep, leker gutta i hundetroppen ofte med hundene for å vise at de er sosiale også. Her er John Moe fra Oslo med « Varg ».

AGGREGAT-GUTTA I TIBNINE:

Utilgivelig å glemme oljesiekken

Reparasjonsgjengen samlet i Tibnine; f.v. Karsten Hölm, Per Grindal, Dag Danielsen, Oieggan og Kjetil Grytnes.

— Det er dårlig vedlikehold og manglende påfylling av olje som er hovedarsaken til at aggregatene formelig står i kö her i NORMAINT-COY for å bli reparert. Slike ting er egentlig utilgivelige feil, og bør ikke forekomme.

Det er aggregat-gutta i Tibnine som sier dette til Blue Beret. De står på fra tidlig morgen til sene kveld for at vi andre skal ha strøm og annen bekjemmelighet. Men da skylder vi dem også å ta godt våre på utstyret her nede. Selv om det er mange som følger vedlikeholdsskjemaet til punkt og prikke, kan det ikke stikkes under stol at det er enkelte som tar heller lett på å holde utstyret i best mulig orden.

Dermed havner utstyret i Tibnine, og får kôlapp, ofte nokså unödvendig. Her må vi forbedre oss !

"Presten må kunne passa på seg selv"

Fallskjermjeger i prestekjole

Norbatt – gutta er litt småstolte over feltpresten sin.

Hvilke andre norske militæravdelinger har vel en prest med fallskjermjegerutdannelse, og en som attpå til trives med å løpe rundt med dragen Luger på posisjonene når det smeller?

Alf P. Birkeland, 38 år gammel, heter Norbatts feltprest. Majors grad i det militære, sokneprest i Vest – Telemark i det sivile. I snart ti år har han vært sokneprest og sokneprest med hjemsted i Dalen i Telemark.

— Hver gang det smeller i Norbatt, er du på farten for å vaere med? Er ikke det egentlig en lite prestelig oppførsel, 'a...?

— Jobben min er å vaere der gutta er. Jeg legger stor vekt på å komme ut på de mest ensomtlige posisjonene. Bare i mai gjorde jeg 59 besök til OP'ene i Norbatt.

— Feltprester bærer som regel ikke våpen. Du insisterte på å få en Luger?

— Hvis noe skulle skje her nede, har hver nok med sitt. Jeg ser ingen grunn til at presten ikke skal kunne passe på seg selv, og ikke ligge andre til byrde i en kritisk situasjon.

Jeg har vært i forsvaret mange ganger før, og synes jeg her kan bruke en form som gjør det meningsfullt å være prest. Her får man en mer på - direkten - prat

med sine medmennesker, en spade kalles en spade, og en kan mer få være seg sjøl uten alltid å matte ta hensyn til hva andre tener og mener.

— Hva er egentlig feltprestens jobb?

— Først og fremst å spre Guds ord. Det skjer ved gudstjenestene og andaktene på søndager. Det er veldig artig å forrette ute på OP'ene. Da er det stor oppslutning.

— Er det fordi de søker til Guds ord, eller er det fordi du også representerer et slags rekreasjons – og «underholdnings» – tilbud i en ellers rutinpreget tjeneste?

— Det er flere årsaker. De farreste har nok et prinsipielt avklaret forhold til troen, men de kan føle at de har behov for forkynnelse likevel. Her nede kommer liv, død og familiesituasjon i et litt spesielt lys...

— **Er din menighet av aktivt troende stor?**

— Jeg har helt bevisst lagt meg på en ikke-isolatlinje. Jeg vil nå ut til alle. Men skjaertorsdag hadde vi nadverdsgudstjeneste, og dit kommer jo bare de som tror og vil gå til alters.

— **Er det mange som bruker deg som sjelesørger?**

— Prosentvis er det ikke mange som letter sitt hjerte for meg. Men det er flere enn hjemme i Norge, sier Birkeland og smiler.

Feltpresten, major Alf P. Birkeland, fra friluftsgudstjenester ute i feltet er populært – både hos Norbatt og prestens selv. Det var ønsket om en aldri så liten "ny vri" på livet som fikk Birkeland til å ta seks måneder permisjon fra sokneprest – embetet i Vest – Telemark, kone og tre småtuller i alderen 4–10 år og reise til Sør – Libanon. Her holder han gudstjeneste på norsk og engelsk på 4–8, hvor en rekke soldater fra Ghana var møtt fram i tillegg til våre egne gutter.

BIBEL TURENE

Benytt anledningen mens du er i FN-tjeneste til å få med deg en Bibeltur.

JULI

14. – 16. og 28. – 30.

AUGUST

18. – 20. og 25. – 27.

SEPTEMBER

Bare en tur:

1. – 3.

NAQOURA OG TIBNINE:

Ta kontakt med feltpresten eller kompani-konoret snarest. Gå ikke glipp av dette rause tilbuddet fra Forsvaret!

LIVSVIKTIG GRISE-JOBB

— Uten söppelposer er renovasjonstjenesten i Ebel – es – Saqi en helsikes grisejobb!

Audun Skaflestad fra Sunnfjord og Erling Nilsen fra Kristiansund er Saqis söppelkjørere, og er ikke nädige i sin dom over UNIFILs forsyningstjeneste som ikke klarer å skaffe oss söppelposer.

— Skriv i Blue Beret at de som far söppelposer utdelt, ihvertfall bør bruke dem. Hvis ikke de vaere med oss en dag og skape söpla ut av söppelkassene.

Det var en smule eventyrlyst som driv bonden og linjemontören Skaflestad og sjømannen Nilsen til Norbatt – tjeneste. Nå er renovasjonstjenesten kanskje ikke eventyr, men ordinaer vakt tjeneste gir spenning nok, og for øvrig er også den daglige tjeneste

sten fri og god. Et billass söppel kjøres på dyngene hver dag, tillegg til skyllene fra kjøkkenet.

— Men vi lurer på hva den som har fastsatt antreksbestemmelserne i Norbatt tenkte på. Vi vil gjerne ha lettelsjer i antrekket, det er plett umulig å gå korrekt antrukket i den jobben vi har. Så hvis rette vedkommende leser dette, er han hermed invitert ut på en dags renovasjonstjeneste i Ebel – es – Saqi — korrekt antrukket.

Nilsen og Skaflestad har kontakt med en gruppe mennesker vi andre aldri møter. Det er «folket på fvillinga» — beboere i Blatt som hver dag møter söppelbilen på söppellassen.

— De går gjennom söpla etter matrester og verdisaker. De töm-

Renovasjonstjenesten i Saqi er en grisejobb når det er slutt på söppelposene. Men Audun Skaflestad (til v.) og Erling Nilsens største problem i tjenesten er a) antreksbestemmelserne, b) feilparkeringen utenfor OPS'en – særlig på avdelingssjefsmøtet torsdag.

mer faktisk hele lasteplanet for oss, sier Nilsen.

— Finner de noe av verdi?

— Nesten hver dag finner de

klesplagg de tar vare på. Også matrester fra kjøkkenet. At de orker, sier Skaflestad og Nilsen og skjærer grimaser bare ved tanken.

"FN-Ola har fantasi når han skal på perm"

Mange har kanskje sett vitsetegningen av damen i reisebyrået som aldri klarer å bestemme seg for hvor hun skal dra, hvorpå reisebyråmannen med sitt höfligste smil som et siste forslag antyder at hun kanskje kunne tenke seg å dra dit pepperen gror.

Denne innledning fordi vi tror en gjenganger i bataljonene, reisekorporal Jan-Arild Hjelle til tider må ha følt samme trang.

Ifølge ham selv er så ikke tilfelle. Han er en rolig mann som er født i Farsund i 1952. Når han en sjeldent gang er sivil, jobber han i reisebyrå i Finnmark. Men han er nå i sving med sin fjerde bataljon her i Sør-Libanon og trives med det. Reisebyråfolk i Libanon og Israel er etterhvert blitt kjent med ham, og det gjør jobben lettere. Opp gjennom årene har Hjelle sendt folk på perm i alle himmelretninger. I farthen nevner han bilettsbestillinger til USA, Tyskland, Frankrike, England, Denmark, Kreta, Rhodos, Korfu, Mykonos, Jugoslavia, Tyrkia, Syria, Jordan, Is-

rael, Egypt, Sudan, Spania, Pakistan, Bangla Desh, Thailand, Seychellene !

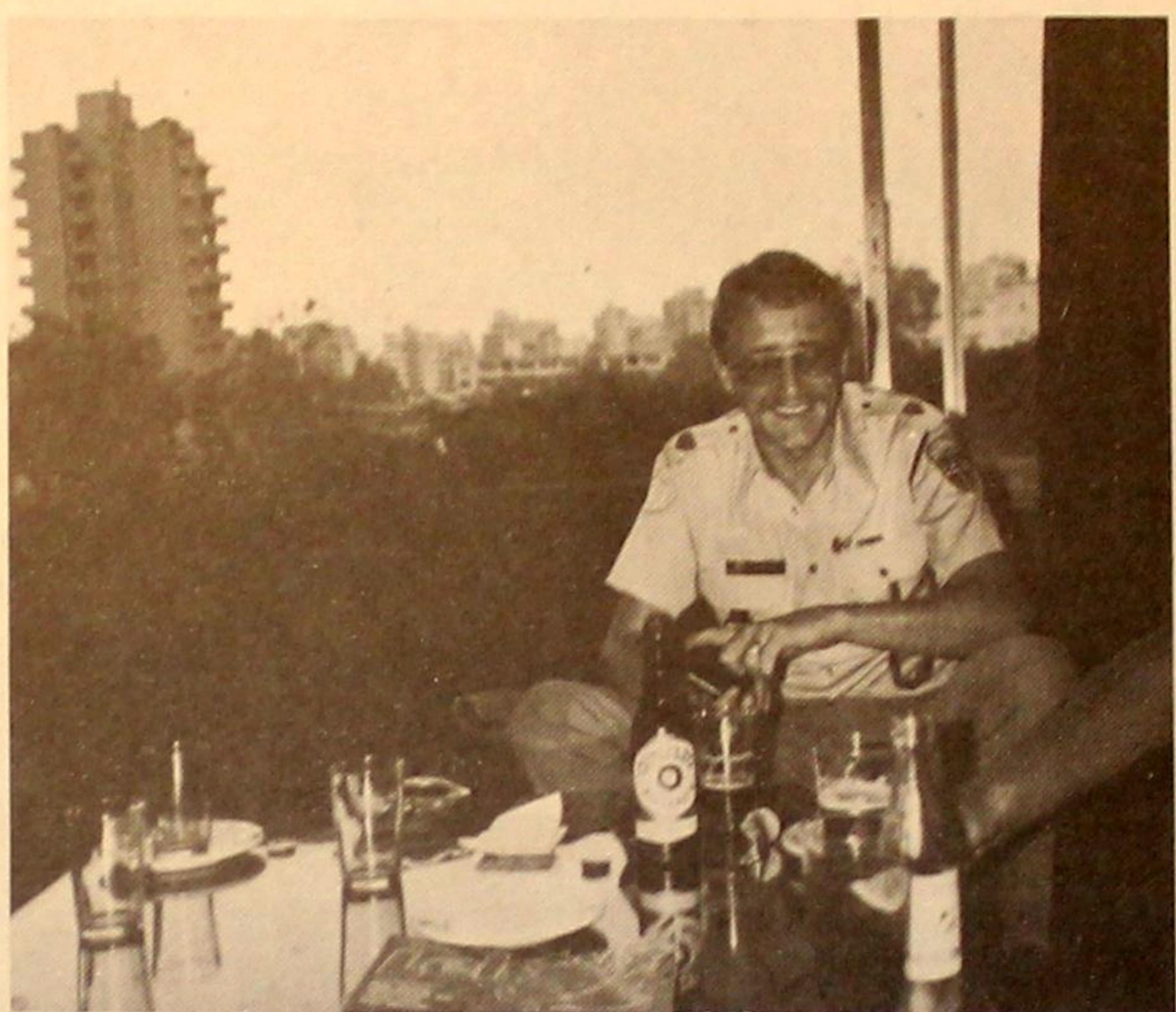
Så kom ikke å si at Ola mangler fantasi når han skal ut og se seg om i verden.

— Fatt mange venner blant libanenserne opp gjennom årene, Hjelle ?

— Javisst, men jeg prøver å holde meg nøytral. Vil ikke la noen komme meg før når innpå livet. Jeg trives fint med jobben. Det er givende å jobbe med mennesker. Og så har jeg alltid vært heldig. Ikke er jeg blitt hijacket, og aldri direkte beskutt, selv om jeg i enerent satt i gaupe i halvannet døgn.

Tror ikke det var personlig ment, skjønt det ble brukt artilleri. Det var forvrig i Beirut. Var og besøkte noen soldater på sykehuset. Og så har jeg aldri behøvet å løsne skudd selv, og det er jo gledelig.

Moro synes jeg forresten det er å treffe «gjengangerne» fra bataljon til bataljon. De blir stadig mer profesjo-

—De aller fleste i NORBATT reiser hjem på langperm, men de som ikke gjør det, finner seg ofte meget fantasifulle og fjernliggende reisemål, sier reisekorporal Hjelle, her foreviget under billettkjøpe-tur i Beirut.

nelle soldater og trives med det.

Dette ikke sagt til forklenelse for noen av de andre som sikkert gjør en prima

jobb. Men det er en harbarket gjeng som stadig dukker opp, og det er vokset frem et fint kameratskap mellom disse.

MIDTÖSTENS MEST MODERNE

NYTT DELELAGER I NORMAINTCOY

— Jeg er ikke i tvil : dette er Midtöstens mest moderne delelager ! Kaptein Ragnar Hopen i Nor Maint Coy har all grunn til å være stolt av verkstedkompaniets nye lagerbygg.

— Vi har over 8,000 deler her til nå. Vi kommer nok opp i cirka 10,000 når vi er ferdig med å dissekeres restene fra UNEF i Ismailia. Der er det mye snadder og mange godbiter. Vi hadde en mann fast i Ismailia i Maintcoy IVi to måneder — bare for å plukke deler, sier Hopen.

Dejobber ni mann på delelageret i Tibnine. Forsåvidt er jobben lik en lagerjobb hjemme, med den forskjell at i Norge går hele lagerbeholdningen på EDB. I Sør-Libanon er det noe mer felt-

Karene på delelageret i Tibnine stortrives på sin ne og hypermoderne arbeidsplass. Kaptein Ragnar Hopen, Lillehammer, sjt. Terje gruner, Andalsnes, Lt. Eivind Edvardsen, Trondheim, Per Joha Fredrikstad, Eimund Undheim, Kverneland, Per Flåbakk, Os i Osterdalen, Sven-Store Rodning, Valdres, Magne Karlsen, Kristiansand, Tor-Gustav Pettersen, Horten,

messig med vanlig register.

— Jeg synes det er artig at

selve lagerbygget med inventar også er norsk. Det er levert av Elektrolux hjemme i internasjonal konkurransen, etter at UNIFIL ba om anbud, sier Hopen.

Posten skal fram under enhver omstendighet

Det er merkelig at det går ut bataljonsordre om at vi må skrive hjem fordi de parørende hjemme er engstlige. Faktisk går det mye mer brevpost fra de norske FN-soldatene enn de far hjemmesfra, men det er vel noen av oss som skriver veldig mye i forhold til resten, da, sier postsersjant Ole Holmsen fra Drammen.

Postkontoret i Ebel es Saqi er et populært sted, og utrolige mengder post og pakker passerer der.

Under de rådende forhold, er det såvisst ingen som lengre tør spøke om postbudet som falt på sin post!

Det har nå skjedd sjefs-skifte ved postkontoret, idet kaptein Steinar Nilssen fra Bjarkøy er avtroppt, og er nå etterfulgt av kaptein Hoem. Han har dertil prima medarbeidere fenrik Johannessen, født i Tromsö, og sersjant Holmsen fra Drammen.

Grunnet mye streiker og gåsaktesaksjoner i henholdsvis Köbenhavn og i Norge, har postgangen til tider klikket, og slikt er ikke moro. I disse dager er imidlertid en ny postordning iverksatt, og den tror vi vil fungere langt bedre, sier kaptein Hoem.

Kan påtroppende postmester si noe generelt om FN-soldatene skrivelyst?

Jeg synes de aller fleste er svært flinke til å skrive hjem, selv om en og annen

sluntrer unna. De hører til unntakene. Men jeg må få komme med ett fromt ønske gjennom Blue Beret: Alle som har tenkt å sende pakker hjem, bør gjøre dette på et tidlig tidspunkt. Vi håper å unngå «julerush» i innspurten av perioden, slik vi har smertelige erfaringer fra tidligere kontingenter. Så kom nå ikke i siste øyeblikk, alle mann, og unngå å dynge oss ned med pakker på slutten. Send dem allerede nå. Pakkeposten går med Herculesmaskinene til Norge hver uke.

— Og så er det at tollen slår til? ? ?

— Ikke nødvendigvis. Men det må poengteres at det er ikke tillatt å sende brennevin hjem. Vin går an, om man oppgir hva som sendes. Vinflaskene må imidlertid pakkes svært godt, helst i store håndklær. Det skal nemlig etter bestemmelsene være absorberende stoffer i pakkene, fastslår postmesteren.

UNIFILS Knoll og Tott Kjører 1000-1200 km i uka med post-folkevognen for å bringe post til og fra oss i UNIFIL-tjeneste. Til venstre fenrik Rolf Johannessen, til høyre post-sjafør Tore Havaldsen, mannen som selv drosjesjaførene i Beirut frykter bak rattet.

**Send
Blue
Beret
hjem!**

DU HUSKER VEL Å SENDE
BLUE BERET HJEM TIL FAMILIE
OG VENNER I NORGE?